Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

7 октомври 2015 година*

„Марка на Общността — Заявки за словни марки на Общността „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“ и „HALLOUMI“ — Абсолютно основание за отказ — Липса на отличителен характер — Описателен характер — Член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент № (ЕО) № 207/2009“

По съединени дела T-292/14 и T-293/14

Република Кипър, за която се явяват S. Malynicz, barrister, и V. Marsland, solicitor,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява P. Geroulakos, в качеството на представител,

ответник,

с предмет две жалби, подадени срещу две решения на четвърти апелативен състав на СХВП от 19 февруари 2014 г. (преписка R 1849/2013-4 и преписка R 1503/2013-4), относно заявки за регистрация съответно на словния знак „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“ и на словния знак „HALLOUMI“ като марки на Общността,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: M. Prek (докладчик), председател, I. Labucka и V. Kreuschitz, съдии,

секретар: I. Dragan, администратор,

предвид жалбите, подадени в секретариата на Общия съд на 28 април 2014 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 16 септември 2014 г.,

предвид определението от 28 август 2014 г. за съединяване на дела T-292/14 и T-293/14 за целите на писмената фаза на производството, на устната фаза на производството и на съдебното решение,

след съдебното заседание от 20 май 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 13 и 15 февруари 2013 г. жалбоподателят, Република Кипър, представя две заявки за регистрация на марка на Общността до Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) на основание на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

2 Марките, чиято регистрация е поискана, са словните знаци „HALLOUMI“ и „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“.

3 Стоките, за които са поискани регистрациите, спадат към клас 29 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година и отговарят на следното описание: „Сирене; мляко и млечни продукти.“

4 На 1 и 14 март 2013 г. проверителят на СХВП уведомява жалбоподателя, че смята, че не може да се допусне регистрацията на разглежданите знаци поради наличието на абсолютните основания за отказ, предвидени в член 7, параграф 1, букви б) и в) и в член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009.

5 С писма от 26 април и 14 май 2013 г. жалбоподателят представя доводите си срещу становището на проверителя.

6 С решения от 21 юни и 24 юли 2013 г. проверителят отхвърля заявките за марки на Общността на основание член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009.

7 На 2 август и 20 септември 2013 г. жалбоподателят подава две жалби до СХВП срещу решенията на проверителя на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009.

8 С две решения от 19 февруари 2014 г. (наричани по-нататък „обжалваните решения“) четвърти апелативен състав на СХВП отхвърля жалбите. Той приема, от една страна, че по смисъла на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 заявените марки са описателни за разглежданите стоки, и от друга страна, че по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от същия регламент тези марки са лишени от отличителен характер.

9 Първо, апелативният състав подчертава, че термините „HALLOUMI“ и „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“, изписани с главни букви, обозначават специфично за Кипър сирене и следователно описват пряко, поне от гледна точка на кипърските потребители, вида и географския произход на сиренето, млякото и млечните продукти, за които се отнасят тези термини. Така той приема, че възприятието на англоезичните потребители, в съответствие с което онлайн изданието на *Oxford English Dictionary* дефинира термина „halloumi“ (изписан с латински букви) като регистрирана марка (име на собственик), е неотносимо. Що се отнася до термина „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“, изписан с главни букви, апелативният състав счита, че средният английски потребител не е в състояние да чете текст, изписан на гръцката азбука. Второ, апелативният състав напомня, че тъй като Регламент № 207/2009 не предвижда регистрация на сертификатните марки, тези марки трябва да се заявяват като индивидуални и могат да се регистрират само ако не може да се направи позоваване на нито едно от абсолютните основания за отказ по член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009. Той подчертава в това отношение, че отхвърлянето на заявките за регистрация от проверителя се основава на описателното значение на термините „HALLOUMI“ и „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“, изписани с главни букви, а не на обстоятелството, че под тези думи жалбоподателят прилага механизми за сертифициране. Трето, апелативният състав приема, че обстоятелството, че знаците „INTEL INSIDE“ и „FAIRTRADE“ са регистрирани като

индивидуални марки на Общността и вече са предмет на лиценз за посочване на характеристиките на стоките и услугите, не може да има никакво значение в случая. Четвърто, той счета, че тъй като заявените марки описват характеристиките на стоките, обхванати от заявките за регистрация на марка, тези марки по необходимост са лишени от отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

Искания на страните

10 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваните решения,

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

11 СХВП моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

12 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква едно-единствено основание, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент № 207/2009. Това основание следва да се разгледа преди всичко що се отнася до твърдението за нарушение на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009.

13 Съгласно член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 се отказва регистрацията на марките, които се състоят предимно от знаци или от означения, които могат да служат в търговската дейност за указване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или момента на производство на стоките или на предоставянето на услуга или други техни характерни особености. Освен това член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 предвижда, че параграф 1 от този член се прилага, независимо че мотивите за отказ съществуват само в една част на Европейския съюз.

14 Знаците и означенията, посочени в член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009, са тези, които при нормална употреба от гледна точка на потребителите, за които са предназначени, могат да служат пряко или чрез споменаване на една от нейните съществени характерни особености за обозначаване на стоката или услугата, за която се иска регистрация (решения от 20 септември 2001 г., Procter & Gamble/СХВП, C-383/99 P, Rec, EU:C:2001:461, т. 39 и от 22 юни 2005 г., Metso Paper Automation/СХВП (PAPERLAB), T-19/04, Rec, EU:T:2005:247, т. 24).

15 Следователно, за да попадне в приложното поле на прогласената в тази разпоредба забрана, знакът трябва да има достатъчно пряка и конкретна връзка с разглежданите стоки или услуги, която да даде възможност на съответните потребители да получат незабавно и без други разсъждения описание на разглежданите стоки или услуги или на някоя от техните характерни особености (решения PAPERLAB, т. 14 по-горе, EU:T:2005:247, т. 25 и от 30 ноември 2011 г., Hartmann/СХВП (Complete), T-123/10, EU:T:2011:706, т. 21).

16 Ето защо преценката на описателния характер на знака може да бъде направена само по отношение на съответните стоки или услуги, от една страна, и на разбирането, което имат за него съответните потребители, от друга страна (решения от 16 март 2006 г., Telefon & Buch/СХВП — Herold Business Data (WEISSE SEITEN), T-322/03, Rec, EU:T:2006:87, т. 90 и от 15 януари 2015 г., MEM/СХВП (MONACO), T-197/13, Сб., EU:T:2015:16, т. 50).

17 Доводите на страните относно преценката, изложена от апелативния състав в обжалваните решение, следва да бъдат преценени с оглед на тези принципи.

18 На първо място, както се посочва в точка 13 от обжалваните решения, разглежданите стоки са предназначени за широк кръг потребители, което впрочем не се оспорва от жалбоподателя. Освен това следва да се приеме за правилен подходът на апелативния състав — също неоспорен от жалбоподателя — да възприеме като отправна точка кипърските потребители, когато анализира описателния характер на заявените марки.

19 Всъщност в съответствие с член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 апелативният състав е преценил правилно абсолютното основание за отказ само спрямо кипърските потребители. Както подчертава в точка 11 от решението, обжалвано по дело T-292/14, думата „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“ (с главни букви) е изписана на гръцката азбука и допустимостта на регистрацията ѝ може да се преценява по отношение на кипърските потребители, за които гръцката азбука е стандартно използваната. Също така, що се отнася до термините „HALLOUMI“ и „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“, изписани с главни букви, жалбоподателят признава, че те обозначават специфично за Кипър сирене. Това е достатъчно основание в подкрепа на подхода на апелативния състав, по дело T-293/14 да възприеме като отправна точка само кипърските потребители, за да прецени абсолютното основание за отказ.

20 На второ място, апелативният състав приема, че термините „HALLOUMI“ и „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“, изписани с главни букви, обозначават специфично за Кипър сирене и следователно описват пряко от гледна точка на кипърските потребители вида и географския произход на сиренето, млякото и заявените млечни продукти (точка 14 от обжалваните решения).

21 Това съображение трябва да се приеме. То всъщност се потвърждава от жалбоподателя в писмените му изявления. Последният подчертава, че термините „HALLOUMI“ и „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“, изписани с главни букви, посочват конкретен вид сирене, изнасяно от Кипър, което се произвежда по определен начин и има специфичен вкус, структура и кулинарни качества.

22 В същия смисъл следва да се отбележи, че Общият съд вече е приел, че думата „HALLOUMI“, изписана с главни букви, се отнася до специално кипърско сирене и че този термин е описателен за посочената стока (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2012 г., Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias/СХВП — Garmo (HELLIM), T-534/10, Сб., EU:T:2012:292, т. 41 и 55).

23 В съдебното заседание жалбоподателят оспорва това тълкуване на решение „HELLIM“, точка 22 по-горе (EU:T:2012:292), като поддържа, че в точка 41 от последното Общият съд не се е произнесъл по отличителния характер на по-ранната марка „HALLOUMI“, а просто е извършил преценка на гръцката дума, преобразувана на турски, и че само е установил, че преводът на термина „halloumi“ на турски е „hellim“ и че потребителите знаят, че тези два термина се отнасят до една и съща стока. Жалбоподателят твърди и че в точка 52 от решение „HELLIM“, точка 22 по-горе (EU:T:2012:292), Общият съд е признал, че по-ранната марка „HALLOUMI“ има отличителен характер.

24 Тези доводи трябва да се отхвърлят като неотносими. Всъщност Общият съд отбелязва, че жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че терминът „HALLOUMI“, изписан с главни букви, е описателен за разглежданата стока, а именно че означава специално кипърско сирене, както е прието в точка 55 от решение „HELLIM“, точка 22 по-горе (EU:T:2012:292).

25 Впрочем следва да се напомни, че даден знак, който има описателен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 по отношение на стоките или услугите, за които се иска той да бъде регистриран като марка, е лишен, освен при прилагане на параграф 3 от тази разпоредба, от отличителен характер по отношение на тези стоки или услуги (вж. решения от 10 март 2011 г., Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП, C-51/10 P, Сб., EU:C:2011:139, т. 33 и цитираната съдебна практика и от 11 май 2005 г., Naipes Heraclio Fournier/СХВП — France Cartes (Меч от комплект карти за игра), T-160/02—T-162/02, Rec, EU:T:2005:167, т. 59 и цитираната съдебна практика).

26 Жалбоподателят обаче не се е позовал на член 7, параграф 3 от Регламент № 207/2009, нито е доказал, че в резултат на използването му знакът му е придобил отличителен характер за разглежданите стоки по смисъла на посочената по-горе разпоредба.

27 Обстоятелството, че в решение „HELLIM“, точка 22 по-горе (EU:T:2012:292), след оспорване относно вероятността от объркване между марките „HALLOUMI“ и „HELLIM“, Общият съд е приел, че по-ранната колективна словна марка на Общността „HALLOUMI“ имала слаб отличителен характер — както следва впрочем и от съдебната практика (вж. решение от 24 май 2012 г., Formula One Licensing/СХВП, C-196/11 P, Сб., EU:C:2012:314, т. 47) — не поставя под въпрос съдържащата се в предходната точка преценка. Всъщност, на първо място, Общият съд отбелязва в това решение липсата на особен отличителен характер на марката „HALLOUMI“ и нейния описателен характер (решение „HELLIM“, т. 22 по-горе, EU:T:2012:292, т. 55). Така изводът, че колективната словна марка на Общността „HALLOUMI“ има слаб отличителен характер, не е достатъчен, за да опровергае нейния описателен характер. На второ място, от въпросното решение не е видно слабият отличителен характер да е придобит в резултат на използването, както се изисква съгласно член 7, параграф 3 от Регламент № 207/2009.

28 Предвид изложеното по-горе следва да се приеме, че констатираното от апелативния състав описателно значение на знака „HALLOUMI“ е установено поне за кипърските потребители. По идентични съображения същият извод може да се направи и относно знака „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“.

29 Следователно апелативният състав не е допуснал грешка в преценката, като е приел, че поне от гледна точка на кипърските потребители не е допустима регистрацията на заявените марки поради описателното им значение за стоките, за които тя е поискана.

30 Жалбоподателят изтъква пет оплаквания, за да постави под въпрос тези съображения.

По първото оплакване, че Регламент № 207/2009 не изключва сертификатните марки

31 Жалбоподателят твърди, че Регламент № 207/2009 позволява регистрацията на сертификатни марки, които отговарят на критериите за марки на Общността. Той упреква апелативния състав, че не е упоменал, че Регламент № 207/2009 не забранява да се регистрират като обикновени марки на Общността посочените сертификатни марки, които са съвместими с общите разпоредби на посочения регламент.

32 СХВП поддържа, че сертификатните марки могат да се регистрират като индивидуални марки на Общността, ако отговарят на условията, предвидени в по член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009.

33 От друга страна, следва да се напомни, че в точка 16 от обжалваните решения апелативният състав е подчертал, че не може да бъде отказана регистрация на марка поради факта, че е използвана като сертификатна марка. Той уточнява обаче, че тъй като Регламент № 207/2009 не предвижда регистрацията на сертификатните марки, те трябва да се заявяват като индивидуални марки и могат да се регистрират само ако не може да се направи позоваване на нито едно от абсолютните основания за отказ по член 7, параграф 1 от посочения регламент.

34 По този начин апелативният състав изрично е подчертал, че сертификатните марки могат да бъдат регистрирани като марки на Общността, при условие че не са налице абсолютни основания за отказ по член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009, възпрепятстващи регистрацията им. Във всички случаи не може да се приеме доводът на жалбоподателя, че апелативният състав не е упоменал, че Регламент № 207/2009 не забранява регистрацията на сертификатните марки.

35 От друга страна, СХВП правилно подчертава, че Регламент № 207/2009 не предвижда защита на сертификатните марки. Той предвижда защита само на индивидуалните или колективни марки на Общността.

36 В случая жалбоподателят е подал две заявки за регистрация на индивидуални марки и тези заявки за регистрация са преценени с оглед на критериите, предвидени в Регламент № 207/2009, сред които са тези по член 7, параграф 1 от посочения регламент.

37 От това следва, че първото оплакване трябва да бъде отхвърлено.

По второто оплакване, изведено от прилагането на неправилни критерии при преценката на описателния характер на заявените марки

38 Жалбоподателят твърди, че от 1992 г. е притежател на две национални сертификатни марки, а именно марките „HALLOUMI“ и „ΧΑΛΛΟΥΜΙ“, и че считано поне от тази година, кипърските потребители възприемат разглежданите знаци марки като сертификатни марки, гарантиращи спазването на съвкупност от конкретни норми, посочени в спецификация.

39 СХВП поддържа, че отказът за регистрация на заявените марките се основава на описателния характер на индивидуалните марки, а не на критериите, свързани със сертификатните марки, и отбелязва, че самият жалбоподател признава, че заявените марки описват вида и произхода на стоките.

40 Преди всичко следва да се посочи, че жалбоподателят признава, че заявените марки винаги са били възприемани от кипърските потребители и от потребителите в целия Съюз като обозначаващи конкретен вид сирене, изнасяно от Кипър, което се произвежда по определен начин и има специфичен вкус, структура и кулинарни качества.

41 Следователно апелативният състав не е допуснал грешка в преценката, като е подчертал в точка 14 от обжалваните решения, че знаците описват пряко, поне от гледна точка на кипърските потребители, вида и географския произход на сиренето.

42 По-нататък, както подчертава СХВП, отказът за регистрация на заявените марки се основава на описателния характер на индивидуалните марки, а не на критериите, свързани със сертификатните марки.

43 Следователно обстоятелството, че от 1992 г. жалбоподателят е притежател на идентични сертификатни марки, е без значение относно описателния характер на разглежданите знаци.

44 В този контекст следва да се разгледа доводът на жалбоподателя, че по същество съществуването на сертификатните марки, считано от 1992 г., е довело да промяна във възприемането от кипърските потребители на разглежданите знаци в насока, надхвърляща в голяма степен обикновения описателен характер на съответните стоки. Те вече възприемали знаците като гарантиращи спазването на съвкупност от конкретни норми, посочени в спецификация.

45 Този довод е неотносим. Всъщност посочените от жалбоподателя критерии, свързани с географския произход на стоката, с нейното естество и с характеристиките ѝ, са присъщи на сертификатните марки. Те не могат да служат за доказване, че кипърският потребител не възприема разглежданите знаци — предмет на заявките за регистрация като индивидуални марки — като описателни за съответните стоки.

46 Така, дори да се приеме, че някои кипърски потребители възприемат вече от години разглежданите знаци като сертификатни марки, гарантиращи спазването на съвкупност от конкретни правни изисквания, това възприятие не засяга описателния характер, по смисъла на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009, на разглежданите марки от гледна точка на тези потребители, нито, a fortiori, от гледна точка на други потребители, които не свързват тези марки със сертификатната марка.

47 Накрая, жалбоподателят поддържа, че възприетият от апелативния състав подход води до това да се приеме, че по самото си естество всички сертификатни марки трябва да бъдат изключени. Според жалбоподателя само в хипотезата, в която марката не е нищо повече от обикновена информация, която посочва пряко и изключително характеристиките на стоките или услугите, тя не може да бъде регистрирана като марка на Общността. Като пример жалбоподателят посочва по-специално израза „100 % говеждо месо“.

48 Както правилно подчертава СХВП, подходът на жалбоподателя не може да се приеме, тъй като отговаря на ограничително тълкуване на понятието за описателен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009.

49 Следва да се отбележи, че критериите, на които се основава жалбоподателят в подкрепа на твърдението си, че за разлика от израза „100 % говеждо месо“ разглежданите знаци са много повече от обикновена информация, която посочва пряко и изключително характеристиките на стоките или услугите, са критериите на сертификатната марка, които са именно описателни, тъй като са свързани с географския произход на стоката, с нейното естество и с характеристиките ѝ.

50 Ето защо второто оплакване трябва да бъде отхвърлено.

По третото оплакване, изведено от липсата на публичен интерес да се оставят свободни заявените марки

51 Жалбоподателят поддържа, че не съществува публичен интерес, обосноваващ това да се оставят заявените марки на разположение за използване от трети лица. Той напомня, че основанията за отказ за регистрация, предвидени в член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009, трябва да се тълкуват с оглед на общия интерес, който всяко от тях брани. В това отношение жалбоподателят се позовава на решение от 4 май 1999 г., Windsurfing Chiemsee (C-108/97 и C-109/97, Rec, EU:C:1999:230, т. 29 и 30), в което според него ясно е установено, че публичният интерес е крайъгълният камък на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009. Така жалбоподателят смята, че апелативният състав е трябвало да си постави въпроса дали може разумно да се предполага, че трети лица биха желали да използват марката в бъдеще. Жалбоподателят обаче отбелязва, че единствената причина, поради която търговците

биха поискали да използват заявените марки, без да спазват нормите, наложени от сертификатните марки, би била да се заблудят потребителите. Поради това не съществувал публичен интерес търговците да имат възможност да дадат невярно описание на своите стоки. За разлика от това съществувал основен публичен интерес от защитата на сертификатните марки. Жалбоподателят добавя, че регистрацията на сертификатните марки няма да доведе до злоупотреби, нито ще улесни регистрацията на описателни марки, тъй като последните нямат нито „клеймото“, нито репутацията на сертификатната марка.

52 СХВП оспорва тези доводи.

53 Следва да се напомни, че понятието „обществен интерес“, което е определящо за член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009, изисква знаците или означенията, които могат да служат в търговията за означаване на характерни особености на стоките или услугите, за които е заявена регистрация, да могат да бъдат свободно използвани от всички. Посочената разпоредба не допуска тези знаци или означения да бъдат запазени само за едно предприятие поради регистрацията им като марки (решения от 23 октомври 2003 г., СХВП/Wrigley, C-191/01 P, Rec, EU:C:2003:579, т. 31 и от 12 януари 2006 г., Deutsche SiSi-Werke/СХВП, C-173/04 P, Rec, EU:C:2006:20, т. 62) и едно предприятие да монополизира използването на описателен термин във вреда на другите предприятия, включително негови конкуренти, за които по този начин обхватът на речника, който ще могат да използват, за да опишат собствените си стоки, ще бъде ограничен (решения от 6 март 2007 г., Golf USA/СХВП (GOLF USA), T-230/05, EU:T:2007:76, т. 32 и от 30 април 2013 г., ABC-One/СХВП (SLIM BELLY), T-61/12, EU:T:2013:226, т. 18).

54 В този контекст жалбоподателят твърди, от една страна, че апелативният състав е бил длъжен да си постави въпроса дали е имало публичен интерес да се оставят заявените марки на разположение за използване от трети лица, което той не е направил. От друга страна, жалбоподателят поддържа, че отговорът на този въпрос в случая е, че не е налице публичен интерес да се оставят заявените марки на разположение. Подобни доводи не могат да бъдат приети.

55 Всъщност от съдебната практика, цитирана в точка 53 по-горе, е видно, че общият интерес или публичният интерес да се оставят описателните марки на разположение за използване от трети лица, е предварително установен и се презумира. От това следва, че когато заявената марка е описателна, е достатъчно апелативният състав да установи посочения описателен характер, при това без да е необходимо да разглежда въпроса дали независимо от описателния характер на заявената марка действително е налице публичен интерес тя да се остави на разположение за използване от трети лица. По този начин за целите на прилагането на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 следва само да се прецени въз основа на значението, което се придава на разглеждания словен знак, дали от гледна точка на съответните потребители съществува достатъчно пряка и конкретна връзка между знака и характерните особености на категориите стоки или услуги, за които е заявена регистрацията (решения от 3 декември 2003, Audi/СХВП (TDI), T-16/02, Rec, EU:T:2003:327, т. 29 и от 23 октомври 2007 г., BORCO-Marken-Import Matthiesen/СХВП (Caipi), T-405/04, EU:T:2007:315, т. 44). В този контекст е необходимо да се напомни и че прилагането на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 не зависи от съществуването на конкретна, настояща и сериозна необходимост от запазване на възможността за свободно ползване (вж. в този смисъл решения от 27 февруари 2002 г., Streamserve/СХВП (STREAMSERVE), T-106/00, Rec, EU:T:2002:43, т. 39, от 9 февруари 2010 г., PromoCell bioscience alive/СХВП (SupplementPack), T-113/09, EU:T:2010:34, т. 27 и от 8 юли 2010 г., Trautwein/СХВП (Изображение на кон), T-386/08, EU:T:2010:296, т. 45).

56 В случая, както бе отбелязано в точки 18—29 по-горе, наличието на пряка и конкретна връзка между заявените марки и характеристиките на стоките, за които е поискана регистрацията, е установена в достатъчна степен в обжалваните решения.

57 От друга страна, жалбоподателят няма основание да поддържа, че да се допусне наличието на публичен интерес, обосноваващ запазването на разположение на заявените марки, би позволило на търговците да ги използват, без да спазват нормите, наложени от сертификатните марки, и да заблудят потребителите.

58 Всъщност, както правилно отбелязва СХВП, съображенията относно бъдещото използване на заявените марки или евентуалните опасности, произтичащи от това, са ирелевантни за преценката на описателния характер на посочените марки.

59 Накрая, обстоятелството, че институтите по европейско право са изразили становище в подкрепа на една необходима защита на сертификатните марки, е без значение за решаването на спора в случая. Всъщност следва да се напомни, че съгласно съдебната практика законосъобразността на решенията на апелативните състави трябва да се преценява единствено въз основа на Регламент № 207/2009, както е тълкуван от съда на Съюза (решения от 15 септември 2005 г., BioID/СХВП, C-37/03 P, Rec, EU:C:2005:547, т. 47, Deutsche SiSi-Werke/СХВП, т. 53 по-горе, EU:C:2006:20, т. 48 и PAPERLAB, т. 14 по-горе, EU:T:2005:247, т. 39). Действащата правна уредба на марките на Общността обаче не предвижда конкретна възможност за регистрация на сертификатните марки.

60 С оглед на изложеното по-горе третото оплакване трябва да се отхвърли.

По четвъртото оплакване, изведено от регистрацията на сертификатни марки като марки на Общността

61 Жалбоподателят счита, че подходът на апелативният състав е несъгласуван, тъй като последният е приел регистрацията като обикновени марки на Общността на сертификатни марки като „FREEDOM FOOD“, „ENERGY STAR“, „FAIRTRADE“ или още „UNDERWRITERS LABORATORIES“. Той го упреква по същество, че не е обяснил причината, поради която срещу заявените марки е направено позоваване на основание за отказ, което не е изтъкнато срещу посочените сертификатни марки.

62 СХВП оспорва тези доводи.

63 Относно по-ранните решения на СХВП е достатъчно да се напомни, че дори фактическите и правните мотиви, съдържащи се в предходно решение на СХВП, да могат да представляват доводи в подкрепа на основание, изведено от нарушение на разпоредба на Регламент № 207/2009, решенията, които апелативните състави приемат по силата на този регламент във връзка с регистрацията на знак като марка на Общността, спадат към упражняването на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност. Поради това законосъобразността на решенията на апелативните състави трябва да се преценява единствено въз основа на този регламент, според неговото тълкуване от съда на Съюза, а не въз основа на по-ранната практика на апелативните състави по вземане на решения (решения BioID/СХВП, т. 59 по-горе, EU:C:2005:547, т. 47, Deutsche SiSi-Werke/СХВП, т. 53 по-горе, EU:C:2006:20, т. 48 и „PAPERLAB“, т. 14 по-горе, EU:T:2005:247, т. 39). При това положение очевидно няма основание да се изключи възможността съдът на Съюза да потвърди и възприеме някой от доводите, изведени в практиката на СХВП по вземане на решения.

64 Всъщност са налице две хипотези. Ако — приемайки в предходна преписка годността за регистрация на даден знак като марка на Общността — апелативният състав правилно приложи релевантните разпоредби на Регламент № 207/2009 и в последваща преписка, сравнима с първата, апелативният състав вземе противоположно решение, съдът на Съюза ще бъде призван да отмени това последно решение поради нарушение на релевантните разпоредби на

Регламент № 207/2009. Ето защо в тази първа хипотеза е неприложимо правното основание, изведено от нарушението на принципа за недопускане на дискриминация (решение „STREAMSERVE“, т. 55 по-горе, EU:T:2002:43, т. 67).

65 В замяна на това, ако — приемайки в предходна преписка годността за регистрация на даден знак като марка на Общността — апелативният състав допусне грешка при прилагане на правото и в последваща преписка, сравнима с първата, вземе противоположно решение, не би могло да се направи ефективно позоваване на първото решение в подкрепа на искане, насочено към отмяната на това последно решение. Всъщност от практиката на Съда е видно, че зачитането на принципа на равно третиране трябва да се съчетава със зачитането на принципа на законност (решения от 13 юли 1972 г., Besnard и др./Комисия, 55/71—76/71, 86/71, 87/71 и 95/71, Rec, EU:C:1972:66, т. 39 и от 28 септември 1993 г., Magdalena Fernández/Комисия, T-90/92, Rec, EU:T:1993:78, т. 38), според който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на друго лице (решение от 9 октомври 1984 г., Witte/Парламент, 188/83, Rec, EU:C:1984:309, т. 15). Следователно в тази втора хипотеза правното основание, изведено от нарушението на принципа за недопускане на дискриминация, също е неприложимо (решение „STREAMSERVE“, т. 55 по-горе, EU:T:2002:43, т. 67).

66 Както следва обаче от анализа на настоящото основание, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква в), и по-специално от точки 13—29 по-горе, апелативният състав правилно е приел, че заявените марки не могат да бъдат регистрирани, тъй като са описателни за разглежданите стоки.

67 Ето защо четвъртото оплакване трябва да се отхвърли.

По петото оплакване, изведено от засягане на защитата на националните марки

68 Според жалбоподателя обжалваните решения ще доведат до отслабване на защитата на националните марки. В това отношение той подчертава, че на националните марки, включително на сертификатните марки, може да се направи позоваване в производство относно марките на Общността. Той смята, обжалваните решения ще доведат до това изобщо да не се придава отличителен характер на тези марки, и оттук да не им се дава никаква защита по член 8, параграф 1, букви а) и б) от Регламент № 207/2009. В този контекст жалбоподателят се позовава на решение Formula One Licensing/СХВП, т. 27 по-горе (EU:C:2012:314, т. 42—47), в което Съдът е приел, че за да не се наруши член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, трябва да се признае определена степен на отличителен характер на национална марка, изтъкната в подкрепа на възражение срещу регистрацията на марка на Общността.

69 Както отбелязва СХВП, следва да се приеме, че доводите на жалбоподателя са напълно ирелевантни. Всъщност апелативният състав е изложил съображенията си в рамките на производство по разглеждането на абсолютни основания за отказ по смисъла на член 7, параграф 1 букви б) и в) от Регламент № 207/2009, а не в контекста на производство inter partes.

70 Все пак обстоятелството, че апелативният състав е отказал регистрацията на заявените марки като марки на Общността поради наличието на абсолютно основание за отказ, не означава, че този състав на СХВП нямаше да признае отличителен характер на същите тези знаци, ако те бяха регистрирани по-рано като национални марки и на тях беше направено позоваване в рамките на производство по възражение. В това отношение решение Formula One Licensing/СХВП, точка 27 по-горе (EU:C:2012:314), се отнася до производство inter partes и следователно е напълно ирелевантно в случая.

71 Както подчертава СХВП, жалбоподателят не е доказал, че в рамките на производство, насочено към установяване на абсолютно основание за отказ, апелативният състав е приложил критерии за преценка, които могат да засегнат защитата на националните сертификатни марки.

72 Следователно петото оплакване трябва да се отхвърли.

73 От всичко изложено по-горе следва, че доводите на жалбоподателя, свързани с нарушение на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009, трябва да се отхвърлят като неоснователни.

74 Що се отнася до въпроса за нарушение на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, следва да се напомни, че както е видно от член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009, е достатъчно да се прилага едно от абсолютните основания за отказ, за да не може спорният знак да бъде регистриран като марка на Общността (вж. решение „WEISSE SEITEN“, т. 16 по-горе, EU:T:2006:87, т. 110 и цитираната съдебна практика).

75 Ето защо, тъй като при разглеждането на доводите на жалбоподателя, свързани с нарушението на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009, се установява, че е правилен изводът на апелативния състав, че заявените марки са описателни за съответните стоки и че сам по себе си този мотив е достатъчен да се обоснове отказът за регистрация на заявените марки, при всички положения не е необходимо да се разглежда въпросът за нарушението на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, за което при това жалбоподателят не е развил конкретни доводи.

76 Предвид изложените по-горе съображения жалбата следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

77 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски, направени от СХВП, в съответствие с исканията на същата.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Република Кипър понася, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП).

Prek Labucka Kreuschitz

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 октомври 2015 година.

Подписи